

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMANE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ.
Strada Iuliu Maniu Nr. 36

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ
Abonament: 150 Lei la an.

Redactor responsabil:
Dr. SEBASTIAN STANCA
Telefon 13-74

Legea Cultelor

În săptămâna dinaintea Crăciunului a depus dl Ministru al Cultelor la Senat proiectul de lege pentru reglementarea raportului dintre diferite culte față de stat și între ele. Proiectul cuprinde 48 articole cu unele modificări esențiale față de legea ungurească de pe vremuri, care a fost alcătuită cu vădite ascuțituri în contra noastră. Dăm aci momentele principale ale proiectului, rămânând ca să publicăm legea întregă după ce va fi votată.

Statul garantează tuturor cultelor liberul exercițiu, libertate și protecțiune, întrucât ele nu ating ordinea publică, bunele moravuri și legile. Membri unui cult nu pot fi constrânși să contribuie la întreținerea altul cult. Preoții nu pot săvârși servicii religioase altora numai când aceștia nu au preot și cer înșiși serviciul preotului de alt cult. Nici o confesiune nu poate avea dependență de vre-o autoritate din străinătate. Relațiile cu străinătatea trebuie ratificate de corpurile legiuitoare. Nici un cult nu poate primi ajutoare și nu pot da ajutoare statului străin. Toate sunt datoare a face servicii religioase la serbătorile naționale. Au dreptul să susțină instituții de binefacere și să se îngrijască de instrucția religioasă a elevilor lor. Comanele sunt datoare să înființeze cimiterii comune. În toate institutele teologice e obligator studiul limbii și literaturii române și a istoriei. Actele stării civile sunt de atribuția legii civile și trebuie să premeargă actului bisericesc.

Fiecare confesiune trebuie să-și alcătuiască un statul de organizare care se va censura și aproba de stat și de rege. Statul are drept de control asupra tuturor cultelor. Toate ordinațiunile de interes obștească vor comunica ministerului cultelor. Arhi-

erei tuturoara vor fi cetățeni români, vor depune jurământul de fidelitate și vor fi aprobați prin decret regal. Crearea de noi eparhii sau schimbarea lor teritorială se va face prin lege. Taxele de cult se pot încasa și prin organele statului. Statul va acorda ajutoare pentru completarea lipsurilor când mijloacele proprii ale cultelor nu sunt suficiente și ajutoarele vor fi în raport cu numărul credincioșilor și cu populația țării. Ordine călugărești și congregații religioase se vor putea înființa numai cu autorizația guvernului. Patronatele se desființează. Fiecare cetățean are libertatea să aparțină oricărui cult va vrea. Treccerile se pot face la vârsta de 18 ani. Femeile măritându-se o pot face și înainte de 18 ani. Cel ce vrea să treacă la alt cult, își va anunța această intenție personal și însoțit de 2 martori, ofițerului stării civile al comunei unde domiciliază.

Ofițerul stării civile va redacta proces-verbal despre declarația de trecere, semnat de cel ce face declarația și de martori, și îl va înainta, în copie, în termen de 8 zile dela data declarațiunii, preotului căreia aparține declarantul.

Dacă în termen de 30 zile, autorul declarației nu revine asupra ei, trecerea se consideră făcută deplin drept dela această dată.

Ofițerul stării civile va face în registrele respective modificările convenite și va anunța trecerea atât preotului cultului căruia a aparținut, cât și aceluia la care a trecut.

Toți cei ce trec sunt dator să supoarte sarcinile materiale până în momentul trecerii.

Dacă toți credincioșii unei comunități trec la alt cult, biserica, casa parohială cu întreaga avere a comunității devin proprietatea comunității celei noi, sau la care s'a făcut trecerea. Ce privește sesiile acordate prin reforma agrară, asupra lor va decide

ministerul agriculturii de acord cu ministerul cultelor.

Dacă majoritatea membrilor unei comunități religioase trece la alt cult, averea comunității se împarte proporțional cu numărul membrilor rămași și trecuți.

Biserica și casa parohială rămân în proprietatea majorității numai dac ăcultul la care s'a făcut trecerea, nu dispune în localitate de biserică și casă parohială. În caz contrar acestea rămân proprietatea minorității.

În ambele eventualități, partea în a cărei proprietate a rămas biserică și casa parohială este obligată la o despăgubire proporțională, care, în caz de neînțelegere, va fi fixată de tribunalul dela reședința Curții de apel din circumscripția respectivă.

Copii până la 7 ani trec împreună cu părinții lor, fetele cu mama, băieții cu tata. Dacă părinții nu sunt de aceeași confesiune tatăl determină, cu prilejul înscrierii copilului în registrul stării civile, religiunea pe care are să o urmeze copilul. Când unul din soți trece la religia celuilalt toți copiii până la 18 ani trec la religia comună a părinților. Copiii nelegiuți urmează religia mamei, copiii găsiți pe a celui ce i-a primit spre creștere, Copiii din asilele statului religia ortodoxă. Copiii adoptați până la 18 ani pot urma religia adoptantului. Toate confesiunile sunt datoare să-și conformeze statutele acestor legi.

De Anul nou

„Întru sfințenie și întru dreptate înaintea Lui în toate zilele vieții noastre“.
(Luca I. 75.)

E obicei, că în ziua de Anul nou oamenii să se felicite reciproc, urându-și sănătate, seninătate, isbândirea idealurilor, cu un cuvânt deplină fericire.

Dacă această urare de Anul nou se face, — precum prea adeseori expericăm, — numai din simplu obicei, fără ca ea să fie o sinceră emanare a inimei, un obiectiv al voinței rezultată din sentimente curate de altruism tradus în fapte, ea nu constituie altceva decât un simulacru, un anahronism, care nu

contribuie cu nimic, efectiv, la posibilitatea realizării fericirii dorite cuiva.

Este însă o mamă bună, o mamă care încă urează fiilor săi, fericire; nu însă numai din obicei și datorie, ci din o puternică și sinceră iubire părintească și nu numai cu prilejul Anului nou, ci zi de zi, cu vreme și fără vreme și această mamă bună e Biserica. Mai mult! Biserica, cu darurile sale efective și sfințitoare, cari sunt doctrina și Sf. ei Taine, conlucrarea totodată la cunoașterea și la întruchiparea în om a fericirii celei adevărate, desăvârșite și vecinice și fiilor săi buni, cari o cercetează, o ascultă și cred cu adevărat în puterea ei dumnezeiască. Le indică și căile și mijloacele prin cari se și poate ajunge la această fericire.

Și dacă în înțelesul cuvintelor lui Isus către Nicodim: „N'a trimis Dumnezeu pe Fiul său în lume, ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască lumea prin el“, găsim, că e necesar să consacram câteva clipe de adâncă reflexie, meditație și examinare scrupuloasă a conștiinței cu raport la concepțiile și manifestările noastre din viața trecută — ca totatătea picături de apă — marea veciniciei, n'am nici intenția, nici pretenția de a constitui un rechizitoriu de judecare a cuiva, ci numai datoria preotului și iubirea a părintelui sufletească de-a indica — fiilor doriți de fericirea cea adevărată — calea cea luminoasă, dreaptă, fără obstacole și desiluzii, pe care în noul an, ce mi-l dorim cu bine, luminați și înșiți sufletește, să ne putem îndoi avântul în sborul spre desăvârșire, spre fericire!

Aruncând o reprivire fugară asupra trecutului, reconstituim cu ușurință imaginea multelor și variatelor stări sufletești, imaginea atâtor greutăți, desiluzii și decepții, suferinți și dureri în raport cu puținele bucurii — și și acelea de-o relativitate disparentă, — ce le-a îndurat inima fiecăruia dintre noi.

Și dacă ne transpunem reflexiile în căutarea cauzelor acestor suferinți și insuccese, în butul neîncetatei noastre sfortări de rezistență, le găsim pe aceea atât în individ cât și în societate; le găsim în defectuositatea organizațiilor și sistemelor de conducere, ori în lipsa de organizații economice, sociale, profesionale, ș. a., cu un cuvânt, câte sisteme de filosofie și sociologie, totatătea expli-

cări și recriminări asupra insuccesului fericirii dorite.

Ce privește însă fixarea caracterului de azi aspectului vieții sociale și individuale, a dezechilibrului ordinii morale, vom cădea cu toții de acord, constatând și recunoscând, că această dezechilibrare rezidă în contrastul dintre adevăr și minciună, dintre dreptate și nedreptate, între bine și rău, dintre muncitor — intelectual și manual — conștient și speculator. Va trebui să recunoaștem și aceea, că atmosfera vieții omenești de azi este vițiată în măsura unei îngrijorări desnădăjduite de complexul infusorilor distrugători ai fericirii individuale și armoniei sociale, cari sunt: materialismul, sensualismul, oportunismul, egoismul, calomnia, invidia, ipocrizia, convenția... cu toți ascendenții și descendenții lor interminabili.

În fața acestei dureroase constatări ni se impune dela sine datoria de-a medita serios și adânc asupra soluției de stabilire și remediere grabnică a răului, ce încătușează și distruge în mod iremediabil pe individ și societate. Și meditănd în senzul concepției creștine despre viață, deci prin prizma cugetătorului cu sensibilitatea morală, vom fixa ca singurul raționament, ca singura soluție norocoasă și efectivă de deslegare a problemei sociale: necesitatea spiritualizării vieții omenești prin trezirea indivizilor la o viață adevărat creștinească!

Spiritualizarea vieții omenești — adormită, părăginită și copleșită de necredința în Dumnezeu, și vițiată de materialism, egoism, corupție, prostituție, brutalitate ș. . . nu o vom putea găsi niciodată în doctrina materialismului, nici în a raționalismului pur, nici în a socialismului, ale căror concepții, criterii și obiective a faptelor sunt: „Carpe diem“, „Homo, homini lupus“, „bellum omnium contra omnes“, ospetele luculienae și cultul venerii, ci exclusiv numai în preceptele moralei creștine, în doctrina dzeescului — om Isus, care ne zice: „Eu sunt adevărul, calea și viața“ și „Nimenia nu vine la Tatăl, fără numai prin mine“ (Ioan 14, 6). Pe acest Isus: atotînțelept, iubitor, blând, iertător, jertitor de sine... să-l căutăm, să-l chemăm și să mi-l întruchipăm, cu toate învățăturile, sentimentele și virtuțile Sale, în centrul preocupărilor, ființei, conștiinței și

vieții noastre întregi. Numai atunci îi vom putea reda atmosferei vieți omenești de azi aceea ce-i lipsește: *elementul moral*, concretizat în mod desăvârșit și atât de sugestiv în lumina, adevărul, dreptatea, iubirea și sacrificiul lui Isus.

Singurul acest element moral ne indică consistența și căile obținerii fericirii reale, a adevăratei fericirii mântuitoare și vecinice în locul himerei, pesimismului și scepticismului filosofic, cari sunt o negație și nimicire a vieții.

În lumina acestor reflexii fiindu-ne delegată problema socială, ne rămâne imperativul moral de-a o și traduce în faptă, fiecare individual, cu asiduitate și perseverență; prin prenemirea sufletului de tot ce este animalic, egoist și materialist în el; de toate pasiunile josnice, cari, ca și niște sofiști vicleni și perversi ne subjugă și falsifică judecata, voința și conștiința morală.

Numai astfel, înoîți sufletește, ne vom putea simți apropiați de Dumnezeu, în comuniune sufletească cu El, deci deplin fericiți. Pentru cunoașterea deplină a lui Isus și doctrinei Lui dumnezeiești, în virtutea căreia apoi îl vom și iubi, urma și apropia, de luminator și călăuză nedespărțită, avem lipsi neaprată mai întâi de-un orizont cât mai larg de lumină și cultură intelectuală temeinică și pe urmă de atributele virtuților Lui. Această orientare, lumină, cultură nu o vom găsi în filosofia rece și abstractă a liberugetătorilor, în doctrină pur raționalistă, ci în lumina reală, în „lumina conștiinței“, care a luminat și fascinat păstorii din preajma ieslii Viflaimului, în lumina desprinsă din simțirea inimii și virtutea credinței, pe care pedagogul creștin Girard o concretizează în cuvintele: „Dați lumină spiritului omenesc și prin ea veți îndepărta toată greșala și cu greșala pasiunile și cu pasiunile veți alunga tot răul.“ O doctrină pur intelectualistă, deci inaccesibilă virtuții, ne duce la anihilarea sufletului, nu la mântuirea lui, căci: „Quis proficit in litteris et deficit in moribus, plus deficit, quam proficit“. Prin o cultură și rațiune pur filosofică, — fie ea ori cât de elocventă, — n'am putea soluționa nici când problema socială, ceea ce ne demonstrează și poetul-filosof Guyau prin asemănare a procesului psihologic al evoluției

rațiunii și filosofiei cu sfortărea nesuccesă a omului de-a urca muntele înalt: urci, urci, dar la un moment dat te trezești învăluit de-o negură deasă, care ascunde vârful muntelui, așa, că nu-l poți ajunge și rățâcind și dibuind ești silit să te întorci de unde-ai plecat, desnădăjduit, nu învingător. Doctrina și peste tot cultura creștină însă nu poticnește niciodată, căci la limita extremă a rațiunii, a geniului omenesc continuă în mod miraculos și și mai convingător credința providențială și omul ce-o posedă în întregime totdeauna biruie.

Deci numai prin lumina doctrinei creștinismului vom putea cunoaște pe Isus, Mântuitorul nostru. Această cunoaștere, însoțită de-o continuă contemplativitate asupra doctrinei, virtuților și operei Sale mântuitoare îți formează o convingere religioasă morală temeinică, te descătusează din mreșile pasiunilor și păcatelor, te determină la acțiuni morale, altruistă și iată-te om, creștin, o personalitate morală în înțelesul strict al cuvântului.

Refăcut astfel individual, refacerea morală a vieții sociale vine dela sine, căci atunci societatea nu va mai fi compusă din individualiști, cari pentru creiarea eului lor propriu exploatează și sacrifică pe aproapele lor, ci din individualități cu scopul altruist de-a se consacra binelui obștesc. O astfel de societate, cu elementul moral bine fixat la baza sa, va restabili ritmul armoniei sociale, unitatea cugetării și simțirii, solidarizarea elementelor ei constitutive la o muncă conștientă, ordonată, creatoare și din iubire, creștinească, — și astfel fericirea adevărată nu numai că ne este indicată, ci și posibilă, căci după filosofia socială a lui Ibsen: „Bucuria nu poate fi decât în doi“, și „Nu este vr-o culme atât de grea, încât să nu poată fi suită în doi“.

Să luăm aminte dar la dumnezeescul glas de veacuri al sfintei noastre Biserici, care — singur — ne indică esența și cărarea fericirii adevărate: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adauge vouă“ și „Întru sfințenie și întru dreptate înaintea Lui în toate zilele vieții noastre“.

Andrei Ludu.

Mare falsificare de bani la Budapesta

Poliția franceză a descoperit o mare falsificare de franci francezi. Cercetând cauza furele au dus până la Budapesta, unde s'a descoperit cuibul fabricii de bani falși. În banda de falsificatori sunt amestecați mulți oameni de stat, fostul ministru Klebelsberg, deputatul Ulain, șeful poliției Nadassy, fostul ministru Teleky și Rakovsky, contele Csaky, colonelul Latzkovici, un episcop militar, ș. a. În fruntea lor era prințul Windischgraetz. Bancnotele se falsificau la institutul cartografic de geografie al armatei. Toți au fost arestați. Cercetările au descoperit că s'au falsificat și bilete cehoslovace și jugoslave și bancnote românești de 500 lei. Cu acești bani Ungurii voiau să facă propagandă în străinătate și să-și ridice valuta în paguba altor țări.

Mai mulți politicieni și foști ministri au fugit în străinătate dinaintea cercetărilor, ajutorați de autoritățile maghiare.

Descoperirea falsificatorilor „patrioți“ se datorește numai poliției franceze. Poliția ungurească a avut tot timpul cercetărilor o purtare considerată de unică în anele polițiilor și care a revoltat adânc guvernul francez.

După ce a pus la cale fuga în străinătate a celor vinovați, poliția ungurească a încercat să împiedece cercetările poliției franceze, punându-i bețe în roate și pricinuindu-i fel de fel de mizerii.

Acuza falsificatorilor este că ei au falsificat bancnote — vre-o 500 milioane franci francezi — pentru a subvenționa mișcarea monarhistă și iredentistă, deci din motive pur patriotice așa că li s'ar cuveni laudă, nu pedeapsă.

Guvernul francez a dat o notă energică guvernului unguresc, cerând pedepsirea vinovaților și o despăgubire de 180 milioane coroane aur.

Descoperirea falsificării de franci, desigur va provoca un grav conflict între Franța și Ungaria și acest conflict poate avea urmări neprevăzute încă din punct de vedere internațional.

Cum trebuie mântuit sufletul omeneșc

Iată o întrebare, care trebuie să preocupe pe fiecare preot conștientios.

Misiunea preotească nu constă numai în îndeplinirea diferitelor acte religioase, ci preotul e dator să-și învețe poporul, ca să poată deosebi pe prietenii Bisericii și ai neamului românesc de dușmanii lui, cari ca lupii în piei de oi se silesc, să înăbușe credința noastră strămoșească, slăbind sufletul Neamului". (Crucea No. 14 a. c.).

Preotul în activitatea sa trebuie să meargă și mai departe, căci un preot, care crede, că prin îndeplinirea diferitelor slujbe religioase și prin acea, că și-a ferit turma cuvântătoare intactă de sectanți a făcut deajuns, e ca păstorul, care și păzește turma de fiare sălbatice și de furi, dar nu se mai gândește, că oare turma păzită intactă are pășune îndeajuns și hrana ce o primește foloseștei sau e în detrimentul ei?

E dator deci preotul a se îngriji și de hrana sufletească a credincioșilor săi. Pentruca aceasta hrană să fie primită, trebuie pregătit sufletul. Unui om nepregătit sufletește preotul înzădar îi va sluji, înzădar îi va cuvânta, poate că va fi ascultat, dar în cele mai multe cazuri roade nu va vedea, ci învățăturile propoveduite vor fi, ca sămânța din parabola Mântuitorului — căzute pe piatră.

E de lipsă deci, ca mai întâiu de toate preotul să fie în curat cu starea sufletească a fiilor săi sufletești. Aceasta e o chestiune pastorală de prima necesitate și absolut nu e indiferent cum va mânui preotul sufletul unui intelectual ori al unui industrias sau al unui țăran, precum nu e indiferentă nici mânăuirea sufletului bărbatului sau al femeii, al adulților ori al micilor copilași.

Fără îndoială, că pentru a forma suflete bune și prielnice învățăturilor Evangheliei, lucrul trebuie început cu sufletele tinere ale copiilor. Aci vine la locul prin creșterea mamelor.

„Este o cugetare preacunoscută și de multeori afirmată, că societatea omenească nu poate fi sănătoasă, dacă viața familială e decăzută, dacă femeia nu este o putere de înaltă vigoare morală, care să fie o atmo-

sferă curată în căsnicia sa și să dea societății suflete curate". (Arh. Scriban).

E datoria preotului deci, să supravegheze, ca în comunitatea sa creștinească să se crească mame adevărate, cu suflete pline de sentimente creștinești, cari prin purtarea lor și prin vorbele lor sfinte să influențeze în senz creștinesc nu numai asupra copiilor lor, ci chiar și iasupra soților lor. Deacea preotul totdeauna trebuie să fie treaz și atent aproape la fieste care caz și își va începe propovăduirea la toate ocașiunile. La cununie, când fata înaintea altarului jură credință soțului ei, i-se vor pune în vedere datorințele de soții, de mamă și de bună creștină.

La prătuzece de zile, când mama se prezintă la molitvă, i-se va atrage din nou atențiunea asupra educației copilului, punându-i se în vedere datorințele de a sădi în copil aplicări bune și folositoare atât societății omenești, cât și creștinătății.

Asemenea și la alte ocașiuni și totdeauna va insista preotul asupra acestui principiu, ca mamele esă ducă o viața conform prescripțiilor Evangheliei creștine și va griji, ca siaturile sale părintești să nu întârzie și să nu lipsească nici când. Pe mamele despre cari a observat, că au apucat pe căi rătăcite, își va da toată silința să-le aducă la calea adevărată. Pe cele ce merg pe calea cea bună le va încuraja.

Lucrând cu duhul blândetei și cu duhul înțelepciunei, preotul va observa, că după o t udă de câțiva ani își va crea în comună o atmosferă adevărat creștinească cu cât va fi lupta mai grea, cu atât va fi și mulțămirea sufletească mai mare, iar răsplata mai bine-meritată.

Filozoful Kant spune, că: „Omul poate ajunge om numai prin educațiune. El nu este nimic, decât ceace educațiunea face din el". Omlu educat de mamă — cu ajutorul păstorului sufleteșc — în senz creștinesc, se va face creștin bun și cucernic. Ca dovadă să ne servească Emelia, mama lui Vasile cel Mare iri Anastazia, mama „plină de energie și de virtute alui Șaguna", cari amândouă prin educația dată copiilor lor au creat bărbaiți cu nume neperitoare și cu adevărat cucernici creștini.

Emelia prin înțelepciunea și iubirea sa

creștinească a făcut din fiul său Vasilie cel mai mare bărbat al bisericii ortodoxe. Când a fost amenințat de împăratul Valent prin guvernatorul Modest cu confiscarea averii și cu moartea, el a zis: „Înzădar mă ameninți cu luarea averii, căci n'avei afla la mine decât aceste vestminte purtate și câteva cărți; de desțărare încă nu mă tem, căci tot pământul este al Domnului, căruia serveșc; în urmă de moarte nu mă înfioez, căci la mă va uni cu atât mai degrabă cu Dumnezeu în fericirea cerească, ce o doresc demult“. Și când guvernatorul zise mirat: „Așa de îndrășneț n'a vorbit încă nici un Episcop cu mine“. Vasile i-a răspuns: Poate că n'aj dat niciodată de episcop ortodox, căci un Episcop ortodox n'ar putea vorbi altfelui!“

Anastasia, mama lui Șaguna, a știut să-și crească cei trei copii în adevărată convingere creștină. Evreta, Ecaterina și Anastasiu, cari din motive neatârnatore nici de ei, nici de mama lor au fost trecuți și crescuți în religia rom. catholică, ajunși însă la etatea cerută prin legile țării, cel dintâiu lucru le-a fost la toți trei de au trecut iară la religia ortodoxă.

Aceste sunt totatătea dovezi că sentimentele sădite în sufletele lor de credincioasa lor mamă au căzut în pământ bun.

„Prorocul Samuil n'ar fi fost reformatorul poporului său. Timotheiu n'ar fi fost credinciosul ajutor al Sfântului Pavel, dacă n'ar fi avut mame cu temere de Dumnezeu și petrecându-și viața în rugăciune. Atâția bărbați mari din viața bisericească sau mirenească strălucesc în istorie cu podoabele sufletești, pe cari mamele a știut să le toarne în sufletele lor. Despre fostul president al Statelor Unite din America de Nord se spune, că primind odată o deputațiune din Statul Ohio, i-a spus mărturisirea: „I-mi este o deosebită bucurie de a declara, că tot binele, pe care concetățenii mei mi-l atribue mie, îl datoresc mamei și siției mele. *Omenirea datorește soțiilor și mamelor cele mai înalte însușiri morale, care zemislesc un bun caracter și toate virtuțile cetățenești. Ele învață pe băieți și fete curăția cugetărilor și a vieții. Lumea datorește mamelor mai mult decât ea poate produce vreodată!*“ (Arh. Scriban).

Mame creștine, adevărat creștine să formați mai întâiu și cu ajutorul lor vom putea forma apoi și creștini cucernici!

Preot Maloș.

ȘTIRI

Boboteaza in Cluj. Boboteaza a fost serbată și în acest an cu solemnitatea obișnuită. La orele 9 a. m. s'a oficiat la biserica ortodoxă un serviciu divin, la care au luat parte toate autoritățile civile și militare. Intre cei de față au fost P. S. S. Nicolae Ivan episcopul Clujului, Ministerul cult. dl Al. Lapadatu, Septimiu B. Mureșan prefectul județului, Octavian Utalea primarul orașului, Ovidiu Gritta prefectul poliției Cluj, dnii generali Grigorescu, Bădescu, Schot, Anastasiu și alții. După terminarea liturgiei la biserica ortodoxă, s'a format un cortegiu impunător, care a pornit în frunte cu muzica militară, clerul și corul episcopiei, spre râul Someș, pentru sfințirea apei. Aici s'ar oficiat din nou, la un altar improvizat, un scurt serviciu divin a sfințirii apei și aruncarea crucei în râu, care a fost anunțată prin iovituri de tun. Terminată fiind solemnitatea religioasă, asistența a pornit spre Calea Memorandului, unde autoritățile bisericești, militare și civile au primit defilarea trupelor.

* * *

Solidaritatea societate creștină și culturală din București își estinde activitatea și în Ardeal. Profesorul universitar Dr. Sftan Bogdan, va ține o prelegere Duminecă, 17 Ian. a. c., la orele 6 p. m. în sala prefecturii cu titlul „Contribuțiile științei întru întărirea credinței ortodoxe“. Publicul nostru este rugat să asculte aceasta prelegere interesantă și instructivă pentru zilele noastre.

* * *

Serbare. Din Abrud ni-se scrie că în iarna aceasta s'a făcut o frumoasă serbare națională, aranjată de directorul școlii normale și a doamnei Buzoianu directoara gimnazului de fete, în sala teatrului „Detunata“. Elevii s'au produs cu cântece și declamații. Elevul Narița a cântat doine din fluer, s'a jucat „poemul Unirii“ iar dl inspector școlar Țeposu a ținut o frumoasă

conferință. Corurile au fost dirijate de pof. Ioan Petrescu. După terminarea programului seara la 9 ore s'a făcut retragerea cu torțe de elevii școalelor cu armata și muzica militară. Iar pe urmă toți intelectualii orașului s'au întrunit la un ceai, la care s'au rostit frumoase cuvântări de înfrățire și solidarizare.

* * *

Dragoste de frate. In toate parohiile românești amestecate cu gr. cat. era din vremuri vechi obiceiul, că după morții ambelor confesiuni se trăgeau clopotele dela amândouă bisericile. Unde era o singură biserică aceea făcea acest serviciu pentru amândouă confesiunile, bine înțeles pentru o taxă corăspunzătoare. Acum ni se scrie din jud. Sătmar că P. S. S. episcopul unit dela Oradea mare cu ordinul Nr. 2547 din 1925 a interzis tragerea clopotelor „*pentru credincioșii răsvrățiți așa numiți ortodocși*”. Această interdicție nu se referă însă la rom. cat., reformați, unitari, etc. ba nici chiar la jidani, cum s'a întâmplat în vara trecută că în Baia mare s'au tras clopotele dela biserică unită pentru avocatul jidan Dr. Weisz Ignacz.

* * *

Mulțumită. Subsemnatul, în numele meu și al parohienilor mei, îmi țin de plăcută datorie să exprim și pe această cale cele mai vii mulțumiri D-lui Titu V. Oprea domiciliat în orașul Arad pentru donația unuia de 10,000 (zece mii) Lei, ce ne-a făcut-o în scopul edificării bisericii noastre ortodoxe române din Bandul de Câmpie, rugând pe bunul Dumnezeu să-i răsplătească din bogatele sale daruri.

pr. Ieroftieiu Viscreanu.

* * *

Deschiderea școlii de arte frumoase din Cluj. Școala de Belle Arte din Cluj înființată și subvenționată de Ministerul cultelor și artelor se va deschide în ziua de 17 Ianuarie a. e. Pavilionul din Parcul orașului.

In acest scop acest pavilion a fost complet renovat și înzestrat cu mobilierul și materialul necesar. Ministerul cultelor și artelor a acordat acestei școli pe anul 1925/26 o subvenție de un milion lei. Acestei sume i se adaugă încă 250.000 lei rămași din bugetul anului trecut. Pentru conducerea și angajarea profesorilor și personalului s'a numit o comisie specială având ca președinte pe d-l Emil Racoviță prof. univ., iar ca membrii pe d-nii: Sextil Pușcariu prof. univ., Gheorghe Vălsan prof. univ., Coriolan Petranu prof. univ., Emil Isac inspetcorul artelor din Ardeal, Alexandru Popp artist pictor, și Octavian Utalea primarul orașului Cluj.

* * *

Concursul pentru statuia lui Avram Iancu. Comitetul executiv pentru statuia lui Avram Iancu cu ocnsiderare la greutatea de transport, ziua de concurs publicată pe 15 Ian. 1926 a amânat pe 15 Martie 1926.

* * *

Din raiul bolșevicilor. Mai zilele trecute, vietică, cu capul plin de teoriile bolșevice, vietică, cu capul plin de teoriile bolșevice, și-a omorât copila pentru că a găsit supt căpățliul ei o iconiță a Maicei Domnului. Altă veste mai nouă, arată cum un colonel a împușcat pe un soldat pentru că trecând pe lângă ruinile părăsite ale unei biserici, și-a făcut, sărmanul, cruce. Judecata i-a găsit îndreptății și i-a achitat.

No. 721—1925

2—3

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh, în parohia de clasa III-a Valea-Dosului, protopopiatul Abrudului, să publice concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile sunt:

1. Venitele stolare și
2. Salarul dela stat.

Cererile de concurs legal întocmite se vor

înainta subsemnatului oficiu și, pe lângă observarea regul. pentru parohii, se vor prezenta în parohie spre a face cunoștință cu poporul.

Abrud, la 3 Decembrie 1925

Oficiul protopopesc ort. român al Abrudului în înțelegere cu comitetul parohial.

Petru Popovici
protopop.

No. 350—1925

3—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh din parohia de clasa I, *Ciceu-Giurgești* prin aceasta să publică concurs cu termen de 30 zile, computat dela prima lui apariție în foaia „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar și competențe dela Stat conform normelor statorite în coala B.
2. Locuință în edificiul școlar.
3. Porțiune canonică 32 jughere.
4. Dela fiecare familie câte o ferdeală de cucuruz nesfârmat, din care a patra parte este a cantorului.
6. Stolele uzitate în comună, statorite de sinodul protopopesc și aprobate de Venerabilul Consistor Diecezan.

Concurenți își vor înainta cererile, instruite conform normelor în vigoare subsemnatului oficiu protopopesc în termenul deschis, indicat mai sus, și pe lângă prealabila încunoștințare a protopopului se vor prezenta în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii, a cânta, predica eventual a liturghiși.

Dej, la 1 Decembrie 1925.

Oficiul protopopesc al tractului ort. rom. Dej; în coînțelegere cu comitetul parohial din Ciceu-Giurgești.

Teodor Hermann
protopop.

CĂRȚI

La consistoriul nostru sunt depozitate spre desfacere următoarele cărți:

1. Papism și ortodoxism în Ardeal de Dr. G. Ciuhaudu — — — 12.— Lei
2. Români ortodocși și Români uniți de Dr. G. Ciuhaudu — 10.— Lei
3. Ortodoxia și creștinismul apusean de P. L. Nicodim — — — 8.— Lei
4. Schisma Românească sau Unirea cu Roma — — — — — 2,50 Lei
5. Analele Asociației „A. Șaguna“ II. și III. à 20 lei, pentru membri — — — — — 16.— Lei
6. Invățăminte cu icoane (12 cărți postale cu icoane din Sft. Scriptură) — — — — — 10.— Lei
7. Vieța unei mame credincioase de Dr. I. Lupăș — — — 5.— Lei
8. Spice din istoria bisericeii de Dr. I. Lupăș — — — — — 5.— Lei
9. O pagină din lupta noastră pentru existență de P. S. N. Ivan — — — — — 5.— Lei
10. „Problema educației sexelor“ 8.— Lei
11. „Femeia“ de Dr. C. Stanca — 20.— Lei
12. Regule de drept și de morală scoase din Sfânta Scriptură de M. Dupin trad. de M. W. Pacu — — — — — 35.— Lei

Nou apărut!

Cea mai bogată carte de rugăciuni

„Cărarea Fericirii“

de: G. Mânzat preot

cu tot felul de rugăciuni ocazionale
în 364 pagini la

Librăria ANCA Cluj.

PREȚUL:

Cartonată 85.—. în pânză 140.—.
In piele lux pentru dame 280.— și 350.— Lei.

„Predici la Morți“

de: prot. I. Marga

55.— Lei.

17—20

La comandă anticipați prețul plus 10 Lei porto.